

תפלת שחרית

בתיבת מריטריטטב חין דמו בעטהוים זמנט זמן :

אֲדַלִּיק יַעֲקֹב • מִשְׁכַּנְתֶּיךָ יִשְׂרָאֵל •
 וְאֲנִי בְּרַב חֶסֶדְךָ אָבוֹא בֵּיתְךָ •
 אֲשַׁתְּחֹנֶה אֶל־הַיְבֵל־קֶדְשְׁךָ בִּירְאָתְךָ •
 יי אֲהַבְתִּי מְעֹז בֵּיתְךָ • וּמְקוֹם מִשְׁכַּן
 כְּבוֹדְךָ • וְאֲנִי אֲשַׁתְּחֹנֶה וְאֶבְרָעָה •
 אֶבְרָכָה לְפָנַי־יְי עֲשֵׂי • וְאֲנִי תַפְלְתִי־
 לְךָ יי עַת רְצוֹן • אֱלֹהִים בְּרַב־חֶסֶדְךָ
 עֲנֵנִי בְּאַמֶּת יִשְׁעֶךָ •

אלו הם י"ג עקרים ע"פ ספרים זקנים וזו"ע וזו"ר וזו"מ
 וז"ח זלח וכן בסוגר כנס"ך דר"ה וזו"ר

א) וְגַדְל אֱלֹהֵינוּ וְיִשְׂרָאֵל • נִמְצָא
 וְאִין עַת אֶל־מַעֲיָאוֹתוֹ • אֶחָד וְאִין
 יְחִיד כִּיחֻדוֹ • נְעַלְמָם וְגַם אִין סוּף

נִפְשָׁנוּ. הָעֵשָׂה גְדֹלוֹת עַד אֵין חֶקֶר
 וְנִפְלְאוֹת עַד אֵין מִסְפָּר. הַשֵּׁם נִפְשָׁנוּ
 בְּחַיִּים. וְלֹא נָתַן לְמוֹט רַגְלֵנוּ. הַמְדַרְיֵכְנוּ
 עַל כְּמוֹת אוֹיְבֵינוּ. וַיִּרְם קֶרְנֵנוּ עַל כָּל
 שׁוֹנְאֵינוּ. הָעֵשָׂה לָנוּ נְסִים וְנִקְמָה בַּפְּרֵעוֹת.
 אוֹתוֹת וּמוֹפְתִים בְּאֶרֶם בְּנֵי חָם. הַמְּכָה
 עֲבָרְתוֹ כָּל־בְּכוֹרֵי מִצְרַיִם. וַיּוֹצֵא אֶת
 עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל מִתּוֹכָם לְחַרוֹת עוֹלָם. הַמְּעַבִּיר
 הַיָּאֵין בֵּין גְּזֵרֵי יַם סוּף. אֶת רוֹדְפֵיהֶם
 וַיֹּצֵא שׁוֹנְאֵיהֶם בְּתַהֲמוֹת טַבַּע. וְרָאוּ בְּנֵינוּ
 גְבוּרָתוֹ. שָׁכְחוּ וְהוֹדוּ לְשִׁמּוֹ. וּמַלְכוּתוֹ
 בְּרִצּוֹן קִבְּלוּ עֲלֵיהֶם מִשָּׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל
 קָדְעֵנוּ שִׁירָה בְּשִׁמְחָה רַבָּה. וְאָמְרוּ כָּל־ם.
 מִי כִמְכָה בְּאֵלִים יי מִי כִמְכָה נְאֻדָּר
 בְּקִדְשׁ נוֹרָא תְהִלּוֹת עֵשָׂה פְּלָא:
 מַלְכוּתָךְ רָאוּ בְּנֵיךְ בּוֹקֵעַ יַם לִפְנֵי
 מִשָּׁה זֶה אֵלֵי עֵנוּ וְאָמְרוּ:
 יי יִמְלֹךְ לְעַלְמֵם וְעַד:

וַנֹּאמֶר כִּי פָדָה יְיָ אֶת יַעֲקֹב וַגְּאֹלוֹ
 מִיַּד חֹזֵק מִמֶּנּוּ: בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ נְאֻר
 יִשְׂרָאֵל:

הַשְׂכִּיבֵנו יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְשָׁלוֹם. וְהַעֲמִידֵנוּ
 מַלְכֵנוּ לְחַיִּים וּפְרוּשׁ עָלֵינוּ סִכַּת שְׁלוֹמְךָ
 וְתִקַּנְנוּ בְּעֵצָה טוֹבָה מִלְּפָנֶיךָ. וְהוֹשִׁיעֵנו
 לְמַעַן שְׁמֶךָ. וְהִגֵּן בְּעַדֵּנוּ וְהַסֵּן מִעַדֵּינוּ
 אוֹיֵב דָּבָר וְחָרֵב וְרָעֵב וַיִּגְזֹן וְהַסֵּר שְׁטָן
 מִלְּפָנֵינוּ וּמֵאַהֲרֵינוּ וּבְצֵל כְּנַפְיֶךָ תַּסְתִּירֵנוּ
 כִּי אֵל שׁוֹמְרָנוּ וּמְצִילֵנוּ אַתָּה כִּי אֵל
 לֵךְ חַנוּן וְרַחוּם אַתָּה וְשִׁמּוֹר צִאתֵנוּ
 וְנִגְאֹלֵנוּ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:
 וּפְרוּשׁ עָלֵינוּ סִכַּת שְׁלוֹמְךָ: בְּרוּךְ
 אַתָּה יְיָ הַפּוֹרֵשׁ סִכַּת שְׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל
 כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל יְרוּשָׁלַיִם:

פיר שבת אונד אויך ווען יום טוב אן שבת פעללס.
 ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת לדרתם
 ברית עולם: בני ובין בני ישראל אות היא לעולם כי ששת ימים
 עשה יי את השמים ואת הארץ וביום השביעי שבת וינפש:
 פסח שבועות אונד טובות נדבר משה את מועדי יי אל בני ישראל

יום כפור קטן

ווא. עצמו פשעי מספר. בושתי וגם נכלמתי
במחירת:

עולם אם עמדתי לפרש את חטאי ולבארם יכלה
לא יכלו: על איזה מהם אתבע. ועל איזה מהם
לא יאזנה מהם אתודה. על הכלל או על הפרט על
או על הנגלות. על הראשונות או על האחרונות.
שנות או על הישנות. על השמונות או על הנודעות.
ונזכרות או על הנשכחות ממני. יודע אני בעצמי שאין
לא תורה ולא חכמה. לא דעת ולא תבונה. לא צדקה ולא
ישרות. ולא גמילות חסדים. אבל אני סכל ולא יודע. בער
ולא מבין. גולן ולא נאמן. חיב ולא זכאי. רשע ולא צדיק. רע
ולא טוב. וכל מעשים רעים עשיתי. וגם עבירות רעות עשיתי.
ואם אתה הן אותי כמעשי. או לי. וי לי. אהה עלי. אויה על
נפשי. ואם תבקש לנקותי במטהר וכמצרף כסף. לא ישאר
ממני מאומה. כי אני כקש לפני אש. וכעצים יבשים לפני
האור. כסף סיגים מחפה על חרש. הבל הבלים אין בו ממש:
במה אקדים או מה רפואה אבקש כבן סורר ומורה הייתי.
בעבד מורד על אדוני. בתלמיד חולק על רבו. את אשר טהרת
טמאתי ואשר טמאת טהרתי. את אשר הרת אסרתי. ואשר
אסרת הרתתי. את אשר אהבת שנאתי ואשר שנאת אהבתי.
את אשר הקלת החמרת. ואשר חמרת הקלתי. את אשר קרבתי
רחקתי. ואשר רחקתי קרבתי. אך לא לרכעיסך נתבוננתי. ובעזות
מצח באתי לבקש סליחה מלפניך. שמתני פני ככלב. העזתי
מצח כזונה. וגשתי לפניך בבושת פנים. וכן כתוב ומצח אשר
זונה היה לך מאנה הכלם:

רבונו של עולם לא על עצמי בלבד אני מתפלל ומתודה
כי אם בעדי ובעד קהליך העומדים לפניך ואף על פי שאיני
ראוי ולא זכאי להתנדות על עצמי וכל שכן על אחרים. אבל
כי הרבה להאריך אפק ומדתך להעביר קצפה ומנהגך לרחם
על בריותך וביותר לשבים אליך ומודים לפניך ועוזבים
ומתנחמים על פשעיהם ולא מכסים אותם שכן כתוב מכסה
פשעיו לא יצליח ומודה ועוזב ירחם ומציל את נפשו מדינה של
גיהנם:

Handwritten notes and a stamp on the right side of the page, including the number 243 and some illegible text.